

alene af Flertallet af Fordringshavere efter Løst, men ogsaa af Flertallet efter Bægt, skulde Skifteretten ikke have Afkomst til at fæstere Kuratorvalget. Da imidlertid ingen af de øvrige Udvalgsmedlemmer fandt sig besejrede til at gaa med til nogen af disse Endringer, har jeg selvfølgelig ikke for mit eget Vedkommende set nogen Grund til at stille noget Forslag. Jeg har derfor indskrænket mig til, i alt Fald foreløbig, at modsætte mig, at den Forandring, som Lovforslaget tilfigter, vedtages, da jeg, som alt bemærket, ikke tror, at der for Tiden er nogen dybtgaaende Anledning dertil.

Udsig: Jeg vil tillade mig at anbefale Thinget i denne Sag at følge Flertallet; thi jeg frygter virkelig for, at, dersom dette Lovforslag bliver forkastet, da vil det bidrage til at sætte Konkurslovgivningen hos os i en ikke ringe Mis-kredit. For mig er det et Hovedpunkt — og det er det, som jeg vil tillade mig at pointere — at, naar Kreditorerne i et Fallitbo ville forhindre, at Fallenten erholder vedvarende Raadighed over det Bo, som han har opgivet til Skiftebehandling eller i alt Fald den væsentligste og mest afgjørende Indflydelse paa dette Bøs Bestyrelse, da er dette Noget, som de bør kunne gjøre. Det vil ofte kunne være Tilfældet, at Kreditorerne ikke ville have Noget imod, at Boet bestyres af den Mand, som Fallenten ønsker skal bestyre Boet; det vil overmaade hyppig være Tilfældet; men der kan ogsaa gives Tilfælde, hvor Kreditorerne ikke have den Tiltro til Fallenten, at de ville betro den Mand Boets Bestyrelse, som han vil overdrage det til. Hvis man ikke i saadanne Tilfælde kan begrænse Fallentens Indflydelse, bliver jo den hele Konkursbehandling i Virkeligheden en Farce. Det kan jeg forsikre om, at der er overmaade mange Forretningsmænd, der, saaledes som Forholdene nu ere, som Sagerne nu ere ordnede, betragte det som aldeles haabløst at forsøge at sætte deres Villie igennem paa dette Punkt mod Fallentens, hvis han skulde ville noget Andet, og det er ganske ligefremt; thi det ligger i Forholdenes Natur, at Fallentens juridiske Konsulent, som nødvendigvis faar et Forspring i Tiden, med Fallentens Hjælp i de allerfleste Tilfælde overmaade let vil kunne samle et Antal Stemmer blandt de smaa Fordringshavere, som vil være aldeles overveiende og overvældende, idet nemlig blandt disse smaa Fordringshavere de allerfleste ville være fuldstændig ligegyldige ved, hvem der vælges til Kurator. Det vil ikke falde dem ind at beskæftige sig med Boets Behandling. En Del af dem er, som bemærket af den ærede Ordsfører, privilegerede Fordringshavere, og de kunne være sikre paa under alle Omstændigheder at faae deres Fordringer fyldestgjorte; en anden Del er saadanne, som staa i et vist Forhold til Fallenten, og hvis de i Behandlingen

have nogen Interesse, da er deres Hovedinteresse den, at Fallenten saa snart som muligt igjen kommer til Raadighed over sit Bo, igjen kommer til at begynde sin Forretning. Det er, tror jeg med Sikkerhed at kunne sige, almindeligt, at der gjøres ikke saa Indvendinger, mod den nuværende Konkurslov særlig i den Henseende, at den i adskillige Punkter skulde være Fallenten for gunstig. Navnlige skal jeg paaenge en Bestemmelse, som der reises Indvendinger imod, den nemlig, at Fallenten har en Ret til at fordre Afstemning over Tvangsafford, selv om det er en nok saa ringe Dividende, han tilbyder. Jeg tør sige, at de Betænkeligheder, der høves mod den nuværende Konkurslovgivning, ikke ville blive skaffede, men tværtimod i høj Grad forstærkede, hvis man forkaster dette Lovforslag, og en løstligere Tale end den, at Lovforslaget skulde stride mod folkelige Principer, kan jeg ikke let tænke mig. Interessen hos de store og smaa Kreditorer er jo ganske identisk i et Fallitbo, naar man betragter dem alene som Kreditorer. Deres fælles Interesse er den, at Boet udbringes til saa meget som muligt, og dersom de store Kreditorer skaffe sig Mere ud af Boet, faae de smaa Kreditorer med det Samme saa meget Mere. At det foreliggende Tilfælde skulde være et saabant, som skulde være egnet til at gjøre sig til Midder for Smaafolks Ret og Smaafolks Belfærd, tilstaar jeg, er noget af det for mig mest Uforstaaelige, som endnu er forekommet.

Fæsen: Idet jeg ganske skal slutte mig til de Bemærkninger, der nu bleve fremsførte af den høitærede Taler, der sidst havde Ordet, finder jeg mig foranlediget til i Anledning af et Udtryk, som det ærede Mindretal brugte, at gjøre en Bemærkning. Det ærede Mindretal ansøgte, at det kun hvilede paa en Formodning, at saadanne Misbrug, som den ærede Ordsfører nævnte, havde fundet Sted. Jeg vil i saa Henseende forsikre det ærede Medlem om, at, naar han vil henvende sig rundt omkring i de forskjellige Jurisdiktioner, vil han kunne faae klare Beviser i Hænde for, at saadanne Misbrug hyppig og i høj Grad finde Sted. Der vil kunne fremvises trykte Cirkulærer, udgaaede fra Sagsførere, ikke blot til indenlandske Kreditorer i Boer, men til udenlandske, f. Ex. til Manufakturforeningen i Hamborg, som lyde saaledes, at Under tegnede, som har Formodning om, at Den og Den vil opgive sit Bo snarest mulig, tilbyder, i Fald denne Ulykke skulde ske, at ville paatage sig Infassationen af Fordringer uden noget som helst Weberlag. Endvidere kan oplyses, hvorledes Fallenten er gaaet omkring, saa Dage før han opgav sit Bo og har taget paa Kredit i forskjellige Butikker for 50 Dre og Dagen efter har underrettet vedkommende Sagsfører, som har hjulpet ham med Transaktionerne før Falliten, om, at de og de Folk skyldte han 50 Dre hver, saa